

Segon llibre de la saga NEVERMOOR

PRODIGISTA

La
CRIDA de la
MORRIGAN
CORB

JESSICA TOWNSEND

Estrella Polar

PRODIGISTA

LA CRIDA DE LA MORRIGAN CORB

Un llibre de la saga *Nevermoor*

JESSICA TOWNSEND

Traducció d'Anna Puente

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Wundersmith. The calling of Morrigan Crow*

Publicat mitjançant acord amb Lennart Sane Agency AB.

© Ship & Bird Pty Limited, 2018

Text de Jessica Townsend

© de les il·lustracions de coberta i d'interior: Jim Madsen, 2018

© de la traducció: Anna Puente Llucià, 2019

© Edicions 62, S.A., 2019

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: març del 2019

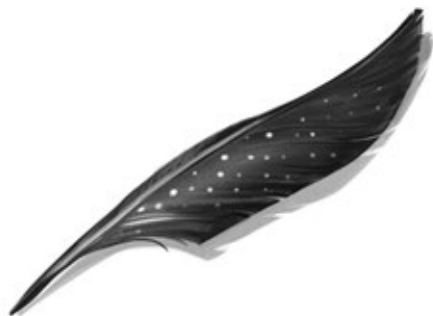
ISBN: 978-84-9137-763-4

Dipòsit legal: B. 3.272-2019

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

L'ÀNGEL ISRAFEL

Vigília de la primavera. Hivern de l'U

*L*a Morrigan Corb va baixar d'un salt del Tren Paraigüer amb les mans glaçades i les dents espetegant, aferrada al mànec del paraigua. El vent li havia fuetejat els cabells fins a convertir-los en un embull impossible. Va invertir tots els seus esforços a allisar-se'ls una mica mentre intentava seguir el seu patró, que ja era força metres més endavant, corrent a tot drap pel sorollós i atrafegat carrer Major del districte de Bohèmia.

—Espera! —el va cridar, obrint-se pas a empentes a través d'un grup de dones abillades amb vestits de setí i capes de vellut exuberants—. Júpter, no vagis tan de pressa.

En Júpiter Nord es va girar, però sense deixar d'avançar.

—No em puc aturar, Murri. No tinc aquesta habilitat. Hauràs de ser tu la que corri.

I, dit allò, es va tornar a escapar, accelerant com un esperitat entre la multitud de vianants, bicitaxis, carruatges de cavalls i carrosses motoritzades.

La Morrigan va córrer darrere seu, però aviat la va envoltar un núvol de fum de color safir amb una flaire tan embafadora que feia marejar i tot. Qui l'hi havia llançat a la cara era una dona que sostenia una cigarreta prima i daurada entre els dits tacats de blau.

—Ecs, quin tuf —va tossir la Morrigan, espolsant el fum, que per un moment li havia fet perdre la pista d'en Júpiter, però de seguida va albirar la coroneta del seu cap pèl-roig intens saltant amunt i avall entre la gentada, i va esprintar per atrapar-lo.

—Una criatura! —va sentir que exclamava la dona dels dits blaus darrere seu—. Mira, estimat..., una nena, aquí a Bohèmia. Quin espant!

—És part d'un espectacle, estimada.

—Ai, és clar. Que original!

La Morrigan es moria de ganes de prendre's un moment per aturar-se i mirar al seu voltant. Era la primera vegada que visitava aquella zona de Nevermoor. Si no hagués estat tan amoïnada per si perdia en Júpiter entre la multitud, li hauria encantat contemplar els carrers amples plens de teatres, auditoris i sales de concerts, amb rètols de neó i llums brillants que conformaven un batibull acolorit. La gent, vestida de vint-i-un botó, s'amuntegava al voltant dels carruatges a cada cantonada abans que els fessin passar per les grans portalades dels teatres. Els captadors de clientela cridaven i cantaven per atraure la gent cap a uns bars tumultuosos. Els restaurants estaven tan desbordats de comensals que abocaven les taules al carrer. Totes les cadires estaven ocupades, encara que fos una freda vigília de primavera, el darrer dia de l'hivern.

Finalment, la Morrigan va arribar on en Júpiter l'esperava, fora de l'edifici més concorregut (i més bonic) del carrer. Un local lluent

de marbre blanc i or. La Morrigan va pensar que tenia un aspecte a mig camí entre una catedral i un pastís de noces. Una marquesina il·luminada que cobria tota l'entrada mostrava el rètol següent:

LA SALA DE CONCERTS NOVA DÈLFIA PRESENTA

GIGI GRAND

I EL

QUINTET QUINCALLA

—Hem... d'entrar? —va preguntar la Morrigan, panteixant. Tenia fiblades a les costelles a causa de l'esforç.

—On, aquí? —va fer en Júpter, observant amb menyspreu el Nova Dèlfia—. No, ni pensar-hi. Per damunt del meu cadàver.

Amb una mirada furtiva per damunt l'espatlla, se la va endur per un carreró que passava per darrere el Nova Dèlfia, deixant enrere la gentada. Era tan estret que havien de caminar en fila índia, saltant piles de brossa impossible d'identificar i maons que s'havien després de les parets. Allà no hi havia fanals, i l'aire estava impregnat d'una ferum insuportable que s'intensificava a mesura que avançaven. Com d'ous podrits o d'animals morts, o potser de totes dues coses.

La Morrigan es va tapar el nas i la boca. La ferum era tan nauseabunda que va haver de contenir les ganes de vomitar. Més que res al món, volia girar cua i tornar-se'n, però en Júpter anava darrere seu i li indicava el camí amb moviments del cap.

—Atura't —va dir, quan ja gairebé eren al final del carreró—. Això és...? No. Espera, això és...?

La Morrigan es va tombar i va veure que inspeccionava una secció de la paret que semblava exactament igual que la resta. L'home va prémer amb delicadesa el ciment que hi havia entre els maons, es va inclinar per ensumar-lo i finalment el va llepar amb indecisió.

Ella se'l va mirar amb cara d'horror.

—Ai, uix, para! Què fas?

D'entrada, en Júpter no va dir res: es va quedar contemplant la paret un moment, va arrugar el front i va alçar la vista cap a la petita escletxa de cel estrellat que treia el nas per entre els edificis.

—Mmm, ja m'ho pensava. Ho notes?

—El què?

Ell li va agafar la mà i l'hi va prémer contra la paret.

—Tanca els ulls.

La Morrigan el va obeir, tot i que se sentia ridícula. De vegades era difícil distingir si en Júpter parlava en broma o seriosament: en aquella ocasió, sospitava que li estava prenent el pèl. Al capdavall, era el seu aniversari, i malgrat que li havia promès que no li faria cap sorpresa, hauria estat molt típic d'ell ordir un estratagema elaborat i humiliant que acabés en una sala plena de gent cantant *Moltes felicitats*. Ja estava a punt de verbalitzar les seves teories quan...

—Oh! —va exclamar. Havia notat un pessigolleig subtil a la punta dels dits. Una remor distant a les orelles—. Oh.

En Júpter li va agafar el canell i l'hi va apartar delicadament de la paret. La Morrigan va notar una resistència, com si els maons fossin un imant que no la volguessin deixar anar.

—Què és això?

—Una mica complicat d'explicar —va murmurar en Júpter—. Segueix-me.

Es va inclinar cap enrere i va repenjar un peu a la paret, seguit de l'altre. Desafiant la llei de la gravetat com si res, va continuar escallant els maons, mig encorbat per no picar de cap contra l'altra paret del carreró.

La Morrigan se'l va quedar mirant un instant en silenci, però de seguida es va eixorir. Al capdavall, era ciutadana de Nevermoor, amb residència permanent a l'Hotel Deucalió i, a sobre, membre de la Societat Prodigiosa. Havia de parar de quedar-se embadalida sempre que la situació prenia un rumb inesperat.

Va agafar aire profundament (mentre li pujava una arcada per

culpa de la ferum) i va copiar els moviments d'en Júpiter un per un. Tan bon punt va tenir els peus enganxats a la paret, el món va perdre el desnivell i es va tornar pla un altre cop, de manera que se sentia la mar de còmoda avançant. L'olor vomitiva va desaparèixer a l'instant i va quedar substituïda per l'aire fresc i vigoritzant de la nit. Tot d'una, escalar la paret d'un carreró amb el cel estrellat estenent-se davant seu li semblava la cosa més natural del món. Va esclafir a riure.

Quan van arribar al final, el món es va tornar a posar del dret.

Tal com la Morrigan s'esperava, no eren en una teulada, sinó en un altre carreró. Aquell era sorollós i animat, tenyit per una llum verda espectral. Ella i en Júpiter es van posar al final d'una cua de gent molt emocionada que esperava davant d'un cordó de vellut. L'ambient era contagiós, i la Morrigan va notar un petit rampell d'impaciència mentre es posava de puntetes per intentar esbrinar què hi havia a l'altra banda del cordó. Davant de tot, enganxat a una porta tronada de color blau pàl·lid, va albirar un cartell escrit amb mala lletra:

*SALA DE MÚSICA VELLA DÚLFIA
PORTA DELS ARTISTES
AQUESTA NIT: l'Àngel Israfel*

—Qui és l'Àngel Israfel? —va preguntar la Morrigan.

En Júpiter no va contestar. Va fer un gest amb el cap perquè la Morrigan el seguís i va avançar fins al principi de la cua, on una dona amb cara d'avorriment ratllava noms d'una llista. Anava tota vestida de negre, des de les botes aparatoses fins a les orelleres de llana que duia penjades del coll. A la Morrigan li va agradar aquell modellet.

—La cua és allà darrere —va dir, sense alçar la vista—. Res de fotos. I no signarà autògrafs fins que no acabi l'espectacle.

—Em sap greu dir-li que no em puc esperar tanta estona —va dir en Júpiter—. Li fa res si m'esquitllo cap a dins un segon?

La dona va esbufegar i li va dirigir una mirada desdenyosa i frívola, mentre mastagava un tros de xiclet amb la boca oberta.

—Nom?

—Júpiter Nord.

—No consta a la llista.

—No. Vull dir que sí, que ja ho sé, però tenia l'esperança que vostè hi pogués posar remei —va dir, somrient a través de la barba pèl-roja. Es va tocar subtilment la petita S daurada que duia a la solapa.

La Morrigan va sentir un rampell de vergonya. Sabia que els membres de l'elitista Societat Prodigiosa eren admirats a Nevermoor i que sovint rebien un tracte especial que la resta de ciutadans només podien somiar, però mai no havia vist en Júpiter aprofitant-se del «privilegi de la insígnia» d'una manera tan descarada. Es va preguntar si ho devia fer gaire sovint.

La dona es va quedar impassible («Normal», va pensar la Morrigan). Va arrugar el front davant la S daurada i va mirar la cara esperançada d'en Júpiter, que parpellejava amb els ulls maquillats de purpurina.

—Però no consta a la llista.

—Ell em voldrà veure —va dir en Júpiter.

La dona va tensar el llavi de dalt, cosa que va revelar una dentadura amb diamants incrustats.

—Demostri-m'ho.

En Júpiter va inclinar el cap i va alçar una cella. La dona va imitar el gest, impacient. Finalment, amb un sospir, en Júpiter es va furgar l'interior de l'abric, en va treure una ploma negra clapejada de taques daurades i la va fer girar entre els dits, una vegada i després una altra.

La dona va fer uns ulls com unes taronges i va obrir un pam de boca. La Morrigan li va veure el xiclet de color blau elèctric enganxat

entre les dents. Fent una ullada inquieta a la cua de darrere en Júpiter, que cada vegada era més llarga, va obrir la porta de color blau pàl·lid i va fer un moviment brusc amb el cap perquè en Júpiter i la Morrigan poguessin entrar.

—Afanyeu-vos, doncs. Falten cinc minuts perquè s'obri el teló.

Les bambolines de la Vella Dèlfia estaven a les fosques. Hi havia un ambient silenciós i expectant mentre uns tramoistes vestits de negre anaven d'una banda a l'altra amb una eficiència silenciosa.

—Què era aquella ploma? —va preguntar la Morrigan, xiuxiuejant.

—Una cosa més persuasiva que una insígnia, pel que es veu —va murmurar en Júpiter, que semblava una mica molest. Va lliurar a la Morrigan un dels dos parells d'orelleres que havia pispat d'una caixa on hi deia EQUIP TÈCNIC—. Té, posa-te-les. Està a punt de cantar.

—Qui? El tal Àngel Isra... daixonses... com se digui? —va preguntar.

—Israfel, sí —va respondre en Júpiter, passant-se una mà pels cabells de color de coure. La Morrigan ho va identificar com un gest de nerviosisme.

—Però jo el vull sentir...

—No, no el vols sentir, creu-me. —En Júpiter va observar el públic des de darrere el teló. La Morrigan també hi va donar un cop d'ull fugaç—. No és desitjable que sentis cantar algú com ell, Murri.

—Per què no?

—Perquè és el so més dolç que sentiràs mai —va dir—. Detonarà alguna cosa a la teva ment que et farà assolir una pau perfecta i ininterrompuda, el millor que puguis aspirar a sentir. Et recordarà que ets un ésser humà insuperable, òptim i complet, i que ja tens tot el que mai voldràs o necessitaràs a la vida. La solitud i la tristesa seran

un record llunyà. El cor se t'omplirà d'emoció, i tindràs la sensació que el món no et podrà tornar a decebre mai.

—Sona terrible —va respondre la Morrigan en to sarcàstic.

—És terrible, sí —va insistir en Júpter, amb expressió lúgubre—, perquè aquesta sensació s'extingeix. Perquè l'Israfel no pot continuar cantant per sempre. I quan para, aquesta felicitat perfecta s'esfuma al cap d'una estona. I tu et quedes amb tots els obstacles, les imperfeccions i la porqueria del món real. És tan insuportable i et sents tan buit que notes com si la vida s'hagués aturat. Com si estiguessis atrapat en una bombolla mentre la resta continua vivint al teu voltant cometent errors de tota mena. Veus tota aquesta gent? —Va apartar el teló discretament i tots dos es van dedicar a contemplar el públic un cop més. El mar de rostres, il·luminat per la claror del fossar de l'orquestra, revelava la mateixa expressió: entusiasta i, alhora, absent. Desitjaven. Desitjaven—. No són aquí perquè vulguin presenciar una actuació magistral. —Va mirar la Morrigan i va xiuxiuejar—: En són addictes, Murri. Tots i cadascun. Han vingut per drogar-se un cop més.

La Morrigan va escutar aquells rostres famèlics i va notar una suor freda que s'apoderava del seu cos.

Una veu femenina va esquinçar l'ambient. El públic va callar.

—Senyores i senyors! En la seva centena actuació triomfal i extraordinària aquí, al Vella Dèlfia, us presento... l'únic i incomparable, el celestial, el diví... —La veu amplificada va deixar anar un sospir dramàtic—. Sisplau, un fort aplaudiment per a... l'Àngel Israfel!

El silenci es va trencar de sobte i la sala de música es va convertir en un esclat de soroll quan la gent es va posar a picar de mans, a cridar i a xisclar. En Júpter va donar un fort cop de colze a les costelles de la Morrigan i ella es va col·locar bé les orelles, que ensordien qualsevol so, de manera que l'únic que sentia era la sang que li brunzia als timpans. La Morrigan sabia que no havien vingut a veure un espectacle. Tenien una missió molt més important, però tot i així... allò li semblava una mica irritant, francament.

La foscor de la sala de música va quedar reemplaçada per una claror encegadora de color daurat. La Morrigan va parpellejar per no quedar enlluernada. Per damunt de la multitud, gairebé tocant el sostre altíssim, al centre d'aquell espai opulent, un focus va il·luminar un home d'una bellesa tan estranya i sobrenatural que la Morrigan va reprimir un crit.

L'Àngel Israfel surava a l'aire, sostingut per un parell d'ales fortes i vigoroses. Estaven fetes d'unes plomes negres com la nit, amb taques tornassolades que desprenien reflexos daurats. Li sortien de darrere els omòplats i batien a poc a poc, rítmicament. Devia tenir una envergadura d'uns tres metres. El seu cos també era d'allò més vigorós i musculat, però àgil, i la pell negra estava marcada per unes diminutes vetes daurades, com si fos un gerro esquerdat que algú hagués arreglat amb metalls preciosos.

Va mirar avall, cap al públic, i per una vegada els seus ulls van adoptar un aire amable i encuriosit. A tot arreu, la gent alçava la vista cap a l'Israfel, plorant i tremolant, agafant-se el pit per tranquil·litzar-se. Diverses persones es van desmaiar allà mateix, al terra de la sala de música. La Morrigan no va poder evitar pensar que en feien un gra massa. L'home ni tan sols havia obert la boca per cantar.

Però llavors ho va fer.

I el públic es va quedar immòbil.

I va semblar com si mai no s'hagués de tornar a moure.

Una pau muda i perdurable va descendir del sostre com flocs de neu.

La Morrigan es podria haver quedat allà tota la nit, arraulida en un lateral de l'escenari, contemplant aquell espectacle estrany i silenciós..., però en Júpiter se'n va atipar al cap de pocs minuts. («Típic», va pensar ella.)

Darrere l'escenari sumit en la penombra i el fum, en Júpiter va

trobar el camerino de l'Israfel, i tots dos s'hi van esmunyir per esperar-lo. Quan la porta d'acer pesant es va tancar del tot, en Júpiter va indicar a la Morrigan que ja es podia treure les orelles.

Ella va observar el camerino, arrufant el nas. Estava fet un femer: llaunes i ampolles buides embrutaven cada centímetre de la superfície, per no parlar de les capses de bombons a mig menjar i les desenes de gerros plens de flors en diversos estats de putrefacció. El vestuari estava apilat a terra, al sofà, al tocador i a la cadira, i se sentia una olor rànica de roba per rentar. El tal Àngel Israfel era un porc.

La Morrigan va riure pel nas, desconcertada.

—Estàs segur que som al camerino correcte?

—Ahà. Malauradament.

En Júpiter va fer lloc al sofà perquè la Morrigan hi pogués seure. Va agafar la brossa amb cura i la va llençar a les escombraries... Però llavors es va embalar i va passar els següents quaranta minuts endreçant, passant el drap i intentant convertir la sala en un espai el més habitable possible. No va demanar ajuda a la Morrigan, i ella tampoc no s'hi va oferir: ni amb un pal de tres metres no pensava tocar aquella amenaça per a la salut i la seguretat.

—Escolta, Murri —va dir en Júpiter mentre feinejava—, com estàs? Estàs bé? Feliç? Tranquilla?

La Morrigan va fer cara d'estranyada. Havia estat perfectament tranquil·la fins que li havia preguntat si estava tranquil·la. Ningú preguntava a algú altre si estava tranquil llevat que es pensés que tenia una raó per no estar tranquil.

—Per què? —va preguntar, entretancant els ulls—. Què passa?

—No passa res! —va respondre ell, tot i que la seva veu va sonar una mica aguda i a la defensiva—. Res de res. Però és que... quan coneixes algú com l'Israfel, és important estar de bon humor.

—Com és això?

—Doncs perquè la gent com l'Israfel... absorbeix les emocions dels altres. És... daïxonses, és de molt mala educació visitar-lo si estàs especialment trist o enfadat, perquè segurament el posaràs de

mala lluna i li espatllaràs el dia. I, francament, no ens podem permetre que l'Israfel estigui de mala lluna. Això és massa important. O sigui que... bé, com estàs?

La Morrigan va forçar un somriure d'orella a orella i va alçar els polzes.

—D'acord —va dir a poc a poc, amb expressió confusa—. Entesos, millor això que res.

Una veu de megafonia procedent de l'altra banda del teló va anunciar que hi hauria una mitja part de vint minuts. Al cap de poca estona la porta del camerino es va obrir d'una revolada.

Qui havia entrat era l'estrella de la nit, suat de cap a peus i amb les ales plegades a l'esquena. Es va dirigir sense vacil·lació cap a un carretó ple d'ampolles de licors de diferents tons de marró que dringaven entre si, i es va servir un gotet d'algun líquid de color ambre. I un altre. Ja anava per la meitat del segon quan finalment es va adonar que tenia companyia.

Va clavar la mirada en en Júpiter i es va acabar el got d'un sol glop.

—Veig que has recollit una perdulària, eh, estimat? —va preguntar, assenyalant la Morrigan amb el cap. Fins i tot quan parlava, la seva veu era greu i melòdica. En sentir-la, la Morrigan va notar una barreja de nostàlgia, enyorament i anhel just darrere la gola. Va fer un esforç per empassar-se la saliva.

En Júpiter va dibuixar un somriure burleta.

—Morrigan Corb, et presento l'Àngel Israfel. Ningú canta tan rematadament bé com ell.

—Encantada de... —va començar a dir la Morrigan.

—El plaer és meu —la va tallar l'Israfel, que va començar a pul·lular sense rumb pel camerino—. Aquest vespre no m'esperava convidats. Em sap greu no poder oferir-vos gran cosa —va continuar, assenyalant el carretó—. Serviu-vos vosaltres mateixos.

—No hem vingut perquè ens donis menjar i beure, vell amic —va dir en Júpiter—. T'he de demanar un favor, i és força urgent.

L'Israfel es va deixar caure en una butaca, va passar les cames per damunt d'un reposabraços i es va dedicar a contemplar amb cara de pomes agres el got que tenia entre les mans. Les ales es van recol·locar totes soles i es van deixar caure per l'altra banda de la butaca com si fossin una voluminosa capa de plomes. Eren brillants i suaus, amb clapes vellutades a sota. La Morrigan amb prou feines va poder reprimir la temptació d'acaronar-les-hi. «Potser el faig sentir incòmode», va pensar.

—Ja m'hauria d'haver imaginat que no es tractava d'una visita de cortesia —va dir l'Israfel—. No puc dir que m'hagis visitat gaire últimament, vell amic. No t'he vist el pèl des de l'estiu de l'Onze. Ets conscient que et vas perdre la meva estrena triomfal?

—Em sap greu. Vas rebre les flors que et vaig enviar?

—No. No ho sé. Segurament —va dir, arronsant les espatlles amb gest petulant—. M'envien un munt de flors.

La Morrigan estava segura que l'Israfel intentava fer sentir malament en Júpiter, però alhora no va poder evitar sentir-se malament ella també. No coneixia de res l'Israfel, però no podia suportar la idea que estigués trist. Va tenir l'estrany impuls de donar-li una galeta. O un cadellet de gos. Alguna cosa.

En Júpiter es va treure un rotlle de paper desgastat i un bolígraf de dins l'abric i, sense dir res, ho va donar al seu amic. L'Israfel el va ignorar.

—Sé que has rebut la meva carta —va dir en Júpiter.

L'Israfel va fer rodar el got entre les mans, però no va dir res.

—Ho faràs? —es va limitar a preguntar en Júpiter, amb el braç encara allargat—. Sisplau?

L'Israfel va arronsar les espatlles.

—Per què ho hauria de fer?

—No se m'acut cap motiu convincent —va admetre en Júpiter—, però tinc l'esperança que ho facis igualment.

De cop i volta, l'Àngel no treia els ulls de damunt la Morrigan, amb una expressió cautelosa, però a banda d'això, indesxifrabla.

—Només se m'acut una raó que pugui empènyer el gran Júpiter Nord a ser patró. —Va fer un glopet de la beguda i va desviar la mirada cap al seu amic—. Sisplau, corregeix-me si m'equivoco.

La Morrigan també va mirar el seu patró. Tots tres es van quedar quietes en un silenci incòmode que l'Israfel aparentment es va prendre com una afirmació.

—Prodigista —va xiuxiuejar l'Àngel entre dents. Va sospirar profundament, es va passar una mà per la cara, fatigat, i va arrabassar el rotlle de paper de les mans d'en Júpiter, sense fer cas del bolígraf—. Tu ets el meu millor amic i l'individu més sonat que he conegut mai. O sigui que sí, per descomptat que signaré el teu pacte de protecció. Encara que sigui inútil. Una prodigista, a qui se li acut... Ridícul.

La Morrigan es va regirar al seient. Se sentia incòmoda i una mica ressentida. No era agradable que algú la titllés de ridícula, especialment si tenia el camerino fet un fàstic. Va inhalar bruscament, intentant adoptar un aire arrogant i impassible.

En Júpiter va arrugar el front.

—Izzy, no saps com t'ho agraeixo. Però això és altament confidencial, ho entens? Ha de quedar entre...

—Sé guardar un secret —li va etzibar l'Israfel, que va allargar un braç cap enrere i, amb una ganyota, es va arrencar una ploma negra d'una ala. La va submergir en un tinter que hi havia al tocador i va gargotejar una firma maldestra a peu de pàgina. Tot seguit, va tornar el paper a en Júpiter amb una mirada lúgubre i va llançar la ploma, que es va gronxar fins a terra amb una trajectòria elegant mentre les clapes daurades reflectien la llum. La Morrigan va tenir ganes de recollir-la i endur-se-la a casa com un tresor, però va pensar que seria equiparable a robar-li la roba.

—De debò que em pensava que trigaries menys a venir, saps? Suposo que ja has sentit allò d'en Cassiel.

En Júpiter estava bufant la tinta perquè s'eixugués més de pressa.

—Què li passa? —va preguntar, sense alçar la vista.

—Ni rastre.

El patró de la Morrigan va deixar de bufar. Ell i l'Israfel es van mirar directament als ulls.

—Com que ni rastre? —va repetir.

—Va desaparèixer.

En Júpiter va brandar el cap.

—Impossible.

—Jo vaig dir el mateix. I tot i així...

—Però si és... —va començar a dir en Júpiter—. No pot...

L'Israfel feia una cara sinistra. La Morrigan va pensar que semblava una mica espantat.

—I tot i així... —va repetir.

Després d'un moment de silenci, en Júpiter es va posar dret i va agafar l'abric, fent un gest a la Morrigan perquè l'imités.

—Ho investigaré.

—De debò? —va preguntar l'Israfel, escèptic.

—T'ho prometo.

Van baixar per la paret del carreró i van sortir a l'esvalotat carrer Major del districte de Bohèmia, que estava il·luminat com si fos ple migdia. Es van obrir pas entre la gentada en direcció a l'andana del Tren Paraigüer, però a un ritme molt més civilitzat que abans. En Júpiter tenia la Morrigan agafada per l'espatlla amb fermesa, com si acabés de recordar que es trobaven en una part desconeguda i atrefegada de la ciutat i tingués el deure de vigilar que no s'allunyés gaire.

—Qui és en Cassiel? —va preguntar la Morrigan mentre s'esperaven a l'andana.

—Un paio de la colla de l'Israfel.

—La cuinera ens explicava sovint contes sobre àngels —va dir la Morrigan, recordant la residència de la seva família, el Palau Corb—.

L'Àngel de la Mort, l'Àngel de la Misericòrdia, l'Àngel dels Sopars Esguerrats...

—No és el mateix —va dir en Júpiter.

La Morrigan no entenia res.

—Els teus amics no són àngels de debò?

—Em penso que cal demanar un esforç extra a la imaginació per entendre-ho, però sí, són una mena d'éssers celestials.

—Éssers celestials... A què et refereixes?

—Ah, pots comptar. Habitants del cel. Individus alats. Tenen ales i les fan servir. En Cassiel és una figura important dins els cercles celestials. Si és veritat que ha desaparegut... Bé, sigui com sigui, sospito que l'Israfel s'equivoca. O exagera. Li encanta el drama, al vell Izzy. Mira, ja ve. A punt per saltar?

Tots dos alhora van enganxar els paraigües als agafadors d'acer de la carcassa del vagó que passava i s'hi van aferrar amb totes les forces mentre acceleraven pel laberint de barris de Nevermoor. Els cables del Tren Paraigüer recorrien tota la ciutat amb un circuit incomprendible, traçant ziga-zagues baixes a través d'avingudes i carrerons secundaris, i surant molt per damunt de les teulades i les capçades dels arbres. La Morrigan ho trobava estúpidament perillós, allò d'anar d'una banda a l'altra sense cap altra seguretat que la pròpia força per agafar-te a un paraigua que t'impedis caure i quedar fet una coca a terra. Sí, feia venir calfreds, però també era una passada: la gent i els edificis passaven volant mentre el vent et colpejava la cara. S'havia convertit en una de les seves atraccions predilectes des que vivia a Nevermoor.

—Escolta, t'he d'explicar una cosa —va dir en Júpiter després de tibar les palanques per alliberar els paraigües, saltar del tren en marxa i aterrar al seu barri—. No t'he dit tota la veritat. Sobre... sobre el teu aniversari.

La Morrigan va entretancar els ulls.

—Ah, no? —va respondre, freda.

—No t'emprenyis —va dir ell, mossegant-se la galta per dins amb aire de culpabilitat—. És que... bé, a en Frank li ha arribat a les

que era avui i... ja el coneixes. Qualsevol excusa és bona per muntar una festa.

—Júpiter...

—I... tots els hostes del Deucalió t'adoren! —va continuar, amb la veu diverses octaves més agudes que de normal mentre li feia la pilota a uns nivells sense precedents—. No els puc privar de celebrar el naixement de la seva superpreferida Morrigan Corb, oi?

—Júpiter!

—Ja ho sé, ja ho sé —va reconèixer, alçant les mans amb gest de rendició—. Vas dir que no volies una gran festa. No pateixis, d'acord? En Frank m'ha promès que es moderaria. Només el personal de l'hotel, tu, jo i en Jack. Bufaràs unes espelmes, et cantaran *Moltes felicitats*... —En aquell punt la Morrigan va deixar anar un gruny. El simple fet de pensar-hi ja li feia pujar un rubor des del coll fins a la punta de les orelles—... menjarem pastís i feina feta. Fins l'any que ve.

La Morrigan li va llançar una mirada fulminant.

—Us moderareu? M'ho promets?

—T'ho juro —va assegurar en Júpiter, posant-se una mà sobre el cor amb aire solemne—. He demanat a en Frank que es reprimís, i llavors que es reprimís una mica més, i que continués reprimint-se fins que visualitzés una festa pobra i trista, i que llavors es reprimís deu vegades més.

—Ja, però t'ha escoltat?

El seu patró va deixar anar un esbufec, amb una expressió profundament ofesa.

—Escolta, ja sé que sóc el senyor Superadaptable Relaxitranqui i tota la pesca... —La Morrigan va alçar educadament una cella amb incredulitat—... però crec que salta a la vista que els meus empleats em respecten. En Frank sap qui és l'amo de l'hotel, Murri. Sap qui li signa el xec de la paga. Confia en mi. Si li he dit que es moderi, es...

En Júpiter va callar de cop i es va quedar bocabadat tan bon punt van girar la cantonada de l'avinguda de les Meravelles, un carrer

presidit per la façana impressionant i sofisticada de l'Hotel Deucalió, on la Morrigan vivia amb el seu patró... i que en Frank, el nan vampir, un organitzador de festes de renom, havia vestit ostensiblement per a l'ocasió.

El Deucalió estava cobert amb milions de llumets de color rosa flamenc que il·luminaven la nit i segurament (tal com va pensar la Morrigan) es podien veure des de l'espai.

—... passarà tres pobles i mig? —va completar la Morrigan, ja que en Júpiter havia perdut la parla.

Reunits als graons d'entrada del Deucalió no només hi havia el personal, sinó el que semblava el conjunt d'hostes i unes quantes persones més que s'hi havien apuntat a última hora. El rostre els brillava d'emoció al voltant d'un pastís d'aniversari immens de nou pisos amb glacejat de color rosa. La Morrigan va pensar que era més apropiat per a un casament reial que no pas per a un dotzè aniversari. Una banda d'instruments de vent s'esperava al costat de la font, i quan en Frank els va fer un senyal en veure que la Morrigan i en Júpiter arribaven, van encetar una marxa festiva amb entusiasme. Emmarcant l'escena hi havia una enorme marquesina amb un rètol que ocupava tota la llargada de la teulada. Les lletres gegantines de llums pampalluguejants deien:

LA MORRIGAN FA DOTZE ANYS

—PER MOLTS ANYS! —va cridar la multitud de personal i convidats.

En Frank va fer un gest al nebot adolescent d'en Júpiter, en Jack, que va acostar una metxa a uns petards. Els focs artificials van sortir volant amb un xiulet i van banyar l'escena amb esteles de guspises.

La dama Chanda Kali, la famosa soprano i comandanta de l'Orde de Murmuradores Forestals, va arrencar una versió sobreactuada de la cançó d'aniversari, cosa que immediatament va atraure tres

pit-roigs, un teixó i una família d'esquirols que es van reunir amb cara d'adoració als seus peus.

En Charlie, el gerent de flota i xofer del Deucalió, havia decorat un dels seus ponis i li havia posat les regnes per poder transportar l'homenatjada fins a dins l'establiment.

El conserge Kedgeree i la minyona Martha carregaven piles de regals, somrient d'orella a orella.

I la Fenestra, la magnifigata colossal i responsable de les tasques domèstiques, va aprofitar la confusió per agafar un grapat de glacejat rosa amb l'urpa immensa.

En Júpiter va mirar la Morrigan de reüll, ansiós.

—Vols que... vols que agafi per banda l'Exagerat en Cap?

La Morrigan va fer que no, intentant controlar (sense èxit) un somriure que se li començava a dibuixar a les comissures. Notava una escalforeta lluminosa al centre del pit, com si un gat s'hi hagués arraulit i hagués començat a roncar de plaer. Mai no li havien organitzat una festa d'aniversari.

En Frank havia fet una bona feina, al capdavall.

Més tard a la nit, ja ensucrada de pastís fins a les celles i esgotada per les interminables felicitacions d'aniversari d'una festa amb cent convidats, la Morrigan es va acotxar al niu en forma de capoll farcit de flassades en què el seu llit s'havia convertit aquella nit (era evident que estava al cas del dia increïblement llarg que havia tingut) i es va adormir gairebé tan aviat com el cap li va tocar el coixí.

Però, després del que li va semblar un segon, estava desperta.

Estava desperta, i no pas al seu llit.

Estava desperta, i no pas al seu llit, i no pas sola.